

Pust.

(Spisal Tone Tonejevič.)

Ker smo ravno v predpustnem časa, vam bode morabitni prav vseč, ako povem, kako smo nekđaj holmski otroci napravljali kurivo za »pusta«.

Precěj let se je že navilo na časovno kolo, ko sedimo nekega predpustnega dné vsi domači pri gorkejši pečš. Zunaj je mraz, da škriplje, zakaj snega je za dober čevelj. Oče pripovedujejo to in to, in naposled še pristavijo, da bo drugi teden praznik nesvetega Pusta in da bo treba skrbeti za ogenj. Mene to zbode in brž skočim od pečš. Obujem čevlje, da grem k sosedovemu Jančku, kaj on misli. V tem trenutku pa se sramežljivo priplazi skozi hišna vrata sosedova Micika, Jančkova sestrica. Gre naravnost proti meni in tiho pove na uho, naj grem malo ven. Hitro se odtegnem skozi duri v vežo, kjer že čaka Janček s sekirico pod suknjo. Takoj sva zgovorjena. Brž grem zopet v hišo in očeta prosim dovoljenja. Oče mi ljubeče prikimajo in mi dajo močno vrstico, da bom ložje vlačil pusta, a sekirice mi ne pusté vzeti.

»Tudi dobra vrstica sama«, pravim in z Jančkom odrineva od hiše do hiše za tovariši. Kmalu nas je deset junakov skupaj. Nekaj jih ima sekire, drugi samo vrvice. Predno pa gremo na delo, se začne posvetovanje. Predsednik je Kovačev Mihec, ker je največji, najmočnejši in najstarejši od vseh.

»Kaj ne«, tako prične Mihec, »pusta naredimo zopet na mali Peči, kakor lani?«

»Da, gor pojđimo!« pritrdimo vsi.

Mala Peč je hribec takoj za našo vasico. Tu je prost svet. Po letu sme vsakdo tukaj pasti in nobene meje ni. Poraščen je z grmovjem in brinjem, najboljšim kurivom za pastirski ogenj. Saj veste, da pastirja bolj veseli, čim večji in bolj prasketajoč je ogenj.

Torej na malo Peč gremo. Pot je vedno po kačje se vijoč navzgor in dobre pol ure se porabi do vrhunca. Danes smo pa prišli še malo preje. Takoj dobimo v snegu lansko pogorišče. Brž nekoliko posnažimo na okoli, in delo se prične. Kako vsi pridno delamo! O,

doma ne bi nihče tako pomagal, ako bi tudi oče z leskovko stali za njim. Glej, dva že sekata brinje prav pri tleh. Ako včasih kdo v kak kamen kresne, to ne dé veliko. Drugi stojimo zraven in čakamo na delo. Brž je za jeden vlak nasekanega. Zdaj naloži Bitenčev Jožek veje drugo na drugo, skozi manjše potegne vrvico, še jedenkrat poveže butaro in — juhu, prvi vlak gre proti določenemu mestu. Temelj pustu je položen.

Skoro do večera spravljamo in znašamo razno kurivo. Precej velik kupec je že. Žal, da nam je nesreča preveč nagajala. Le čujte!

Kovačev Mihec seka prav pridno precej debelo brinjevo vejo. Z jedno nogo stoji na veji. Ko pa odseka brinje, omahne in lop — ravno v sredo bodečega brinjevega grma se zavalj. Čuden glas se izvije iz njegovih prsij in komaj prikobaca iz sitnih oklepov. V rokah mu tiči več iglic in na obrazu se mu pokaže več rdečih kapljic. Revček se je zelo obodel. In preje tako veseli in gostobesedni Mihec — joka.

»Domov pojđimo!« pravi s hrbtom proti nam obrnen.

»Potrpi malo!« prestreže ga Janček. »Jaz grem še na onole smreko, da nasekam nekaj smrečevja.«

Smreka je bila do tal kosmata. Kmalu je Janček precej od tal. Sek, sek, sek, začne kljevati po veji in — resk! pade gosta veja na tla. Tako odseka štiri veje. Pri peti pa Jančku spodleti in štrbunk — leži na tleh z obrazom v snegu, kakor je dolg in širok. Ves snežen se spravi po koncu, solze mu kapajo po mokrem licu. Tiho pobere sekirico in se spusti navzdol v vas. Nekateri se mu smejejo, drugi ga pomilujemo. A pravega veselja ni več. Vsem torej vstreže Kovačev Mihec, ki je mej tem posušil solze, ko pravi:

»Tovariši, za danes naj bo dovolj! Do pustnega večera je še cel teden, in če vsak dan toliko navlačimo, kakor danes, bo pust velik kot kaka koča.«

»Dobro, dobro«, pritrđimo vsi in drug za drugim sledimo Jančku.

Taka se nam je torej godila prvi dan. Drugi dan gre nas le osem in tako vsak dan manj. Ni torej čudno,

ako pust ni bil velik. Zadnji dan pa nas je zopet polno število. Raznih vej, brinja, hojevja je velik kup. Še malo suhe smrekove hoste nabereimo po mejah. Le-to zamaši potem Kovačev Mihec v pusta. Nato še posekamo precej veliko smrečico in jo postavimo v sredo. Pust je gotov.

Pri sv. Primožu zazvoni poldan. Solnce je visoko. In z željo, da bi šlo kmalu za goro, gremo južinat.

Še pri lepem dnevu pridemo zopet vsi s suhimi metlami oboroženi k pustu. Ne čakamo, da bi noč pogrnila svoj črni plašč na zemljo, ampak takoj po »Zdrava-Mariji« zažge Mihec pusta, ki je gorel, da so ga lahko videli daleč na okrog.

Ker pa bi bilo predolgo, ako bi pravil, kako smo potem letali z gorečimi metlami, zato končam z obljubo, da vam prihodnje leto o tem kaj več povem.

Moj kužek.

Priden vam je kužek moj,
 Vedno hodi za menoj,
 Moja pot, njegova pot,
 Vsak z menoj prebrska kot.
 Kadar vidi teči mene,
 V tek se tudi on požene.
 Kadar vsa družina kosi,
 Tudi on kosila prosi.
 Kadar mene jok posili,
 Laja on, sočutno cvili.
 Vse, karkoli delam jaz,
 Vidi njemu se ukaz;
 Le ponoči je drugače,
 Ko prihaja tat po krače:
 Spim sladko jaz brez skrbi,
 On pa poleg mene bdi.

Gr. Gornik

